

III. Plenarforsamlingens åbning, dagsorden og udvalg.

Forsamlingen, der bestod af repræsentanter for samtlige 60 medlemsstater, åbnedes i New York den 21. september 1954 af præsidenten for den foregående plenarforsamling, Indiens ambassadør, fru Pandit.

Ligesom i fjor tog Sovjetunionens delegerede, Vishinskij, allerede på selve åbningsmødet ordet for at foreslå, at Pekingregeringen skulle indtage Kinas plads i forsamlingen. Forslaget blev imødegået af USAs delegerede, Cabot Lodge, der fremsatte et resolutionsforslag, hvorefter der ikke på 9. plenarforsamling skulle tages stilling til forslag om ændring i Kinas repræsentation. Forsamlingen besluttede først at stemme om det amerikanske resolutionsforslag, der vedtoges med 43 stemmer (deriblandt USA, Storbritannien, Frankrig, Benelux og Island) mod 11 (deriblandt østblokken, Indien og de skandinaviske lande), medens 6 afholdt sig fra at stemme. Det sovjetrussiske forslag var dermed bortfaldet.

Til præsident for 9. plenarforsamling valgtes med 45 stemmer Nederlændenes mangeårige delegerede, ambassadør van Kleffens. Prins Wan, Thailand, der kort før valget havde trukket sin kandidatur tilbage, fik 3 stemmer. De 7 vicepræsidentposter tilfaldt Storbritannien (52 stemmer), Burma (50), Frankrig (50), Ecuador (49), De Forenede Stater (49), USSR (47) og Kina (41).

Til formænd for forsamlingens hovedudvalg valgtes følgende:

1. udvalg (politiske spørgsmål og sikkerhedsspørgsmål): Dr. Francisco Urrutia (Columbia),

ad hoc politiske udvalg: Thor Thors (Island),

2. udvalg (økonomiske og finansielle spørgsmål): Sir Douglas Copland (Australien),

3. udvalg (sociale humanitære og kulturelle spørgsmål): Jiri Nosek (Czekoslovakiet),

4. udvalg (spørgsmål vedrørende formynderkabsordningen): Rafik Asha (Syrien),

5. udvalg (administrations- og budgetspørgsmål): Pote Sarasin (Thailand),

6. udvalg (juridiske spørgsmål): Dr. Francisco V. Garcia Amador (Cuba).

Forsamlingens præsident, de 7 vicepræsidenter samt hovedudvalgenes formænd danner den såkaldte „General Committee“.

Det særlige udvalg til prøvelse af de delegeredes fuldmagter fik følgende sammensætning: Burma, El Salvador, Frankrig, Libanon, New Zealand, Pakistan, Sovjetunionen, De Forenede Stater og Uruguay.

Den endelige dagsorden, som godkendtes af forsamlingen den 24.—25. september, omfattede 67 punkter, hvortil i forsamlingens løb kom yderligere 6 punkter. Den samlede dagsorden findes gengivet som bilag 1.

IV. Generaldebatten.

I generaldebatten, der strakte sig fra den 23. september til den 6. oktober, deltog delegerede fra 44 lande.

Den amerikanske udenrigsminister, Foster Dulles, gav i sin tale en oversigt over den politiske udvikling i det forløbne år og De Forenede Staters rolle i de førte internationale forhandlinger. Den amerikanske udenrigsminister udtalte bl. a., at bestræbelserne på at forene Tyskland var slået fejl på grund af sovjetrussisk mod-

stand, men USA stod fast i sin beslutning om at gøre en ende på den uretfærdighed, som Tyskland var ude for. Vestmagterne havde for få dage siden atter opfordret Sovjetunionen til at undertegne den østrigske fredstraktat. Den parlamentariske majoritet, der i et bestemt land havde besluttet at lægge Europahæren på hylden, var bygget på kommunistiske stemmer. Kommunisterne havde dermed vist, at de ønskede at fortsætte den splittelse mellem